

Arrest

nr. 59 599 van 13 april 2011
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te bezitten en in Freetown geboren te zijn uit ouders die beiden de Guinese nationaliteit bezitten. U bent een etnische Fullah en moslim.

In 1999 werd Freetown aangevallen door rebellen. U raakte toen uw ouders kwijt en u verschool zich een tijdje in Mountain Cut, tot de ECOMOG-troepen de rebellen uit Freetown kwamen verjagen. Uw tante langs vaderszijde, (M.J.), nam u nadien op in haar huis. Zij woonde er met haar echtgenoot en 2 kinderen. U volgde lager onderwijs. Toen u in het 5de leerjaar zat gingen uw tante en haar echtgenoot uit elkaar, hetgeen u jammer vond, omdat u goed met de echtgenoot van uw tante kon opschieten. Toen u uw lager onderwijs had beëindigd, wilde uw tante niet langer uw studies bekostigen. U drong aan en begon toch aan het eerste jaar middelbaar onderwijs, maar uw tante dwong u om haar te helpen om goederen te verkopen op straat, waardoor u niet voldoende kon studeren en het eerste jaar moest

overdoen. Uw tante sloeg u in de periode dat u in het eerste jaar middelbaar onderwijs zat. Ten gevolge daarvan had u blijvende pijn in uw arm, maar uw tante liet u niet naar een dokter gaan. Enkele maanden nadat ze u had geslagen, ging u naar het politiekantoor van Ross Road, waar u vertelde wat uw tante had gedaan. U hoopte dat de politie uw tante een tijdje zou vasthouden, maar in plaats daarvan zeiden ze dat u ongehoorzaam was. Ze dreigden ermee u in de cel te zullen stoppen als u hun kantoor niet verliet. Uw tante bleef u slecht behandelen en fysiek belagen, maar u heeft geen idee waarom ze dit deed. U deed uw eerste jaar middelbaar onderwijs opnieuw, en beëindigde daarna ook het tweede jaar. U kreeg op het einde van het tweede jaar echter geen certificaat maar een voorwaardelijk resultaat ('allowed to proceed'), waardoor u enkel naar het derde jaar mocht overgaan indien u het eerste trimester goede resultaten kon behalen. Uw tante vond echter dat het genoeg was geweest en wilde u niet meer naar school laten gaan en u voltijds inschakelen als straatverkoper. Ongeveer 3 maanden geleden ontmoette u een blanke vrouw, (K.), die voor een NGO werkte. U vertelde haar in welke penibele situatie u zich bevond, en zij beloofde u te zullen helpen. Uiteindelijk maakte ze duidelijk dat ze u naar het buitenland wilde brengen, maar ze twijfelde omdat u nog minderjarig was en omdat u niet wilde dat ze uw tante zou inlichten, omdat u zeker was dat uw tante het zou weigeren. Op een zondag zei ze dat jullie de volgende dag zouden reizen en op maandag nam ze u mee naar de luchthaven van Lungi. De volgende dag kwamen jullie in België aan. (K.) nam u mee naar haar huis en ging met u kleren kopen. U raakte haar toen kwijt en zag haar niet meer terug. Op 14 juli 2010 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt geen verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw tante u vanaf 1999 in huis had opgenomen, u lager onderwijs liet volgen en u als haar eigen kind opvoedde (gehoor CGVS, p.14). Toen u de leeftijd had bereikt waarop u naar de middelbare school kon gaan, wilde uw tante u nog wel sponsoren, maar vroeg zij u om tegelijk te gaan werken als straatverkoper. Door het werk als verkoper kwam u dikwijls te laat op school of had u geen tijd om te studeren, zodat uw resultaten niet meer goed waren (gehoor CGVS, p.8). U wilde liever naar school gaan en niet verkopen (gehoor CGVS, p.10) en dit leidde tot een conflict met uw tante, waarbij de relatie tussen u en haar verzuurde en zij sporadisch geweld gebruikte om haar ongenoegen te uiten (gehoor CGVS, p.14 en 16).

Met betrekking tot deze feiten kan worden opgemerkt dat deze zich situeren in de familiale sfeer. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw tantes beslissing om uw schoolkosten niet langer alleen te betalen en ook een financiële bijdrage van u te vragen gebaseerd zou zijn op één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Uit uw verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat haar beslissing om uw middelbaar onderwijs niet langer volledig te sponsoren en u aan het werk te zetten, alsook haar woede-uitbarstingen (met gebruik van geweld) omdat u zich hier niet wilde bij neerleggen, zouden kunnen beschouwd worden als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Het ontberen van secundair onderwijs kan begrijpelijkerwijs door u als een gemis aan kansen aangevoeld worden, maar is in een land als Sierra Leone, waar de alfabetiseringsgraad nog geen 40% bedraagt en waar slechts een minderheid van de jongeren een opleiding middelbaar onderwijs voltooit (zie informatie in het administratief dossier), eerder regel dan uitzondering. Bovendien lijkt het in de specifieke (Afrikaanse) context waarin u leefde – met name bij een tante die alleenstaand (want gescheiden (gehoor CGVS, p.14)) was, die 2 eigen schoolgaande kinderen had, waarvan 1 zoon die naar het college ging, hetgeen volgens u hoge kosten met zich meebracht (gehoor CGVS, p.15 en 17) en die gedurende 11 jaar voor u heeft gezorgd - niet onredelijk dat uw tante van u verwachtte dat u een financiële bijdrage zou leveren voor de bekostiging van uw studies, indien u uw droom om verder te studeren wilde waarmaken. De opmerking van uw advocaat dat het hier om gedwongen kinderarbeid gaat (gehoor CGVS, p.20), kan dan ook enigszins worden genuanceerd. Immers, u diende een baantje te hebben naast uw schoolbezoek, om mee in de financiering van uw schoolkosten te voorzien, mogelijks omdat het anders voor uw tante financieel niet haalbaar was om u nog verder naar school te laten gaan.

Voor wat betreft de aard en de ernst van het conflict dat u had met uw tante legde u trouwens weinig coherente verklaringen af. Vooreerst is het merkwaardig dat u tijdens het gehoor (dd.24 augustus 2010) door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie neerslag van dit gehoor in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal), dat in aanwezigheid van uw voogd plaatsvond, volstrekt geen melding maakte van enige geweldpleging door uw tante naar aanleiding van uw verzet, laat staan van het feit dat u – zoals u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde – in dat verband 2 maal naar de politie zou zijn gegaan om klacht neer te leggen tegen uw tante (gehoor CGVS, p.15-16). In de vragenlijst van het CGVS staat enkel dat uw tante niet meer tevreden was en niet meer blij rondliep (pt.5). Het onvermeld laten van geweldpleging vanwege uw tante is opmerkelijk omdat het element van geweldpleging door uw tante essentieel is voor (de beoordeling) uw asielrelaas.

Verder legde u ook erg incoherente verklaringen af over uw tantes houding tegenover uw wens om naar (de middelbare) school te gaan. Zo beweerde u enerzijds dat uw tante niet wilde dat u naar school ging (gehoor CGVS, p.8), maar dit wordt volkomen tegengesproken door uw verklaringen dat zij voor uw schoolbezoek betaalde (gehoor CGVS, p.9), dat zij betaalde voor uw lager onderwijs (gehoor CGVS, p.9) en dat ze u tijdens de periode dat u in de lagere school zat behandelde als haar (eigen) kind(eren) (gehoor CGVS, p.14). U verklaarde later dat u stopte met secundair onderwijs omdat u moest werken van uw tante (gehoor CGVS, p.8) en ook dat uw tante niet wilde dat u secundair onderwijs volgde, maar later tijdens het gehoor verklaarde u in veel genuanceerder bewoordingen dat zij u ook tijdens de 2 jaar dat u secundaire studies deed bleef sponsoren (gehoor CGVS, p.9) en pas zei dat u niet langer naar school kon gaan toen u het eerste jaar secundair onderwijs 2 maal had gedaan en voor het tweede jaar secundair onderwijs een attest van het type 'allowed to proceed' kreeg, waarbij u pas mocht overgaan als uw resultaten tijdens het eerste trimester goed waren (gehoor CGVS, p.15). Bevreemdend is ook dat u in de vragenlijst van het CGVS uw tantes weigering om uw schoolkosten te betalen koppelde aan 'Ik heb waarschijnlijk ooit iets verkeerd gedaan' (pt.5), daar waar u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal nergens melding maakte van het feit dat u (of meer bepaald iets dat u verkeerd had gedaan) aan de basis lag van uw tantes beslissing om uw scholing niet langer te sponsoren.

Uit dit alles blijkt dat u niet heeft aangetoond dat het door u aangehaalde conflict met uw tante over uw scholing zou kunnen beschouwd worden als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dat u incoherente verklaringen aflegde over het geweld dat uw tante tegen u gebruikte en over hoe zij tegenover uw verder scholing (na het lager onderwijs) stond.

Bovendien heeft u niet aangetoond dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u alle mogelijke opties zou hebben overwogen/uitgeput alvorens Sierra Leone te verlaten en internationale bescherming te zoeken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u heeft nagelaten om het conflict met uw tante op te lossen, door bij voorbeeld (K.) hierin een rol te laten spelen. Op de vraag of (K.), de Belgische vrouw die u naar België bracht, niet naar uw tante ging, antwoordde u dat zij het wilde, maar dat u het niet wilde (gehoor CGVS, p.17). Het is echter weinig overtuigend dat deze volwassen vrouw, die blijkbaar volgens uw verklaringen toch nadacht over en worstelde met de mogelijke gevolgen van haar daden (gehoor CGVS, p.10-11), in deze kwestie naar u – een minderjarige – zou hebben geluisterd en bovendien het risico zou hebben genomen om zonder toestemming of consultatie van uw tante met een minderjarige naar het buitenland te reizen, terwijl kindersmokkel strafbaar is in Sierra Leone (zie informatie in het administratief dossier). Op de vraag waarom u (K.) niet toeliet om uw leven te verbeteren door haar met uw tante te laten praten, antwoordde u dat uw tante u geen succes wilde gunnen (gehoor CGVS, p.17). Indien u werkelijk verder wilde studeren in Sierra Leone is het echter bevreemdend dat u (K.) niet eens toeliet om het hierover met uw tante te hebben (gehoor CGVS, p.17). Op de vraag of het voor (K.) niet mogelijk was om zowel u als uw tante te sponsoren in plaats van u naar België te brengen, antwoordde u dat u niet denkt dat het mogelijk was en zei u dat uw tante u naar school had laten gaan als ze u graag had gehad (gehoor CGVS, p.17). U biedt in de verschillende antwoorden die u geeft echter volstrekt geen verklaring voor waarom u (K.) niet zou hebben toegelaten om met uw tante te praten en zodoende misschien een oplossing te vinden voor het conflict dat u met haar had.

Bovendien heeft u nagelaten om oplossingen te overwegen die een alternatief zouden hebben kunnen bieden voor het blijven wonen bij uw tante. Wanneer u gevraagd werd of u niet bij uw oudere vriend (gehoor CGVS, p.4) (Ka.M.) (in Lumley, Freetown) kon gaan wonen in plaats van bij uw tante te blijven, antwoordde u dat u bang was om bij iemand vreemd te blijven (gehoor CGVS, p.15). Dit antwoord is bijzonder bevreemdend en zelfs ronduit ongeloofwaardig omdat uit al uw verklaringen met betrekking tot (Ka.) veelvuldig blijkt dat hij een goede vriend en een echte vertrouwenspersoon voor u was, vermits hij de enige is met wie u vanuit België nog contact heeft in Sierra Leone (gehoor CGVS, p.4-5) en vermits u hem consulteerde bij het nemen van alle belangrijke beslissingen en zijn advies ook opvolgde (gehoor CGVS, p.10-11). U verklaarde overigens ook voor hem klusjes te hebben gedaan en kleding te hebben gewassen (gehoor CGVS, p.10), hetgeen eventueel nog kansen bood om in ruil hiervoor onderdak bij hem te krijgen. Uw bewering dat u bang was om bij (Ka.) in te trekken omdat u hem als een vreemde zag (gehoor CGVS, p.15) is trouwens des te merkwaardiger omdat u een blanke vrouw van wie u enkel de voornaam kent, wiens nationaliteit u niet bekend is, van wie u niet weet voor welke NGO ze werkte, wiens werkplaats in Sierra Leone u niet kende en van wie u ook niet weet of ze getrouwd was (gehoor CGVS, p.12) wel dermate vertrouwde dat u met haar naar een totaal onbekende Europees land reisde.

Bovendien kan worden opgemerkt dat – in de nasleep van de burgeroorlog in Sierra Leone – in Freetown nog steeds tal van NGO's actief zijn die zich met het welzijn van (wees)kinderen bezighouden (zie informatie in het administratief dossier). Het is dan ook merkwaardig dat (K.), die

uitgerekend voor een NGO werkte, u niet de weg zou hebben getoond naar een NGO in Sierra Leone teneinde daar uw situatie te verbeteren, maar u in plaats daarvan meenam naar België, om u hier nota bene alleen achter te laten (gehoor CGVS, p.11).

Het door u voorgelegde attest van de OKAN-klas en uw studieresultaten in België tonen aan dat u goed presteert op school, maar doen geen afbreuk aan de hierboven vermelde argumenten. In het medisch attest (dd.23 augustus 2010) van Dr. (S.V.) dat u voorlegde staat dat er letsels zijn die al dan niet verband houden met een vroeger doorgemaakte fractuur en spierscheurvorming, maar geven geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze letsels opliep, zodat het verband met de door u aangehaalde feiten enkel in uw verklaringen wordt gelegd.

Het door uw voogd verstuurd attest van de ambassade van Sierra Leone (SLE/B/CON/305) toont uw identiteit en nationaliteit aan, maar doet op zich geen afbreuk aan hogervermelde argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 19, 27, 28, 31, 32, 36 en 39 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 1989, artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 1951, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is omdat hij door zijn tante mishandeld werd, door haar gedwongen werd tot kinderarbeid en hem de mogelijkheid tot onderwijs werd ontnomen. De politie weigerde hem bescherming. Gezien de overheid van Sierra Leone minderjarige weeskinderen bescherming weigert tegen uitbuiting, dient dit beschouwd te worden als vervolging van een sociale groep (kinderarbeiders). Als kind, gedwongen tewerkgesteld, verkeerde verzoeker in een situatie van armoede en willekeur. De commissaris-generaal houdt daarenboven geen rekening met het kwetsbare profiel van de minderjarige die thans zonder netwerk is gevallen in geval van terugkeer naar Sierra Leone.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.-C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft voormelde wet van 29 juli 1991 tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Daargelaten de vraag of de aangevoerde artikelen van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind directe werking hebben, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, geboren op 10 maart 1993, thans de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt zodat hij omwille van zijn meerderjarigheid de aangevoerde artikelen niet dienstig kan invoeren. Ingevolge deze meerderjarigheid kan verzoeker zich ook niet dienstig beroepen op het behoren tot de sociale groep van de weeskinderen dan wel kindarbeiders.

Verzoeker beperkt zich grotendeels tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, evenwel zonder in te gaan en inhoudelijk te repliceren op de concrete argumentatie van de betwiste beslissing. Hij rept in het verzoekschrift nergens over de vastgestelde tegenstrijdigheden, leemten en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen, die nochtans klaar en duidelijk in de aangevochten beslissing verwoord staan en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, met name het beweerd conflict van verzoeker met zijn tante.

Het feit dat verzoeker niets meldde bij het invullen van de 'Vragenlijst' (administratief dossier, stuk 10) over geweldpleging door zijn tante en het feit dat hij naderhand klachten zou neergelegd hebben bij de politie, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze feiten aanzienlijk. Van verzoeker mocht ondanks zijn leeftijd verwacht worden dat hij zulke belangrijke gebeurtenissen omtrent de kern van zijn asielrelaas spontaan zou melden bij het indienen van zijn asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat bij het onderzoek en de beoordeling van verzoekers asielaanvraag wel degelijk ten volle rekening gehouden werd met alle elementen van zijn persoonlijke situatie en profiel en de algemene situatie in het land van herkomst.

Met betrekking tot de problemen met verzoekers tante – met name dat zij wanneer verzoeker de leeftijd had bereikt waarop hij naar de middelbare school kon gaan verzoeker nog wel wilde sponsoren maar vroeg dat hij tegelijk zou gaan werken als straatverkoper – blijkt tevens dat deze problemen zich louter situeren in de familiale sfeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt nergens dat de beslissing van verzoekers tante om zijn schoolkosten niet langer alleen te betalen en ook een financiële bijdrage van hem te vragen, gebaseerd zou zijn op één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoekers verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat haar beslissing om zijn middelbaar onderwijs niet langer volledig te sponsoren en hem aan het werk te zetten, alsook haar woede-uitbarstingen omdat hij zich hier niet wilde bij neerleggen, kunnen beschouwd worden als daden van vervolging in de zin van het voornoemde Verdrag van Genève. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift totaal niet in om bovenstaande vaststellingen en overwegingen met concrete feiten of elementen te weerleggen of minstens in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts blijkt dat de commissaris-generaal terecht besloot dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij alle mogelijke opties heeft overwogen/uitgeput alvorens Sierra Leone te verlaten en internationale bescherming te zoeken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat hij heeft nagelaten om het conflict met zijn tante op te lossen door bijvoorbeeld (K.) hierin een rol te laten spelen. Indien verzoeker werkelijk verder wilde studeren in Sierra Leone is het zeer bevreemdend dat hij (K.), die naderhand wel instond voor zijn overkomst naar België, niet eens toeliet om het hierover met zijn tante te hebben. Op de vraag of het voor (K.) niet mogelijk was om zowel verzoeker als zijn tante te sponsoren in plaats van hem naar België te brengen, antwoordde verzoeker dat hij niet denkt dat het mogelijk was (administratief dossier, stuk 4, p.17). Bij dit alles is het opmerkelijk dat verzoeker geen verklaring geeft waarom hij (K.) niet wou toelaten om met zijn tante te praten en zodoende misschien een oplossing te vinden voor het conflict dat hij met zijn tante had.

Bovendien heeft verzoeker ook nagelaten om oplossingen te overwegen die een alternatief konden bieden voor het blijven wonen bij zijn tante. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet bij zijn oudere vriend (Ka. M.) (in Lumley, Freetown) kon gaan wonen in plaats van bij zijn tante te blijven omdat hij bang was om bij iemand vreemd te blijven. Dit antwoord is echter ongeloofwaardig omdat uit verzoekers verklaringen met betrekking tot (Ka.) blijkt dat dit een goede vriend en een echte vertrouwenspersoon was, vermits hij de enige is met wie verzoeker vanuit België nog contact heeft in Sierra Leone en verzoeker hem consulteerde bij het nemen van belangrijke beslissingen. Verzoekers bewering dat hij bang was om bij (Ka.) in te trekken omdat hij bang was om bij iemand vreemd te blijven (*ibid.*, p.15), is des te merkwaardiger omdat verzoeker een blanke vrouw van wie hij enkel de voornaam kent, wiens nationaliteit hem onbekend is, van wie hij niet weet voor welke NGO ze werkte en van wie hij ook niet weet of ze getrouwd was, blijkbaar wel dermate vertrouwd dat hij met haar naar een voor hem totaal onbekend land reisde.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus maar voert dienaangaande geen andere elementen aan dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de vaststellingen inzake dit asielrelaas (cf. sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker, thans een meerderjarige, niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS